

[Niels Helveg Petersen]

med det, nemlig den, at afstemning skal finde sted i umiddelbar forlængelse af den begivenhed, der har udløst folkeafstemningen.

Jeg mener, det er rigtigt at lægge den samme betragtning til grund i denne sag, og derved når man til, at tidspunktet som her foreslået ser meget rimeligt ud, selvfølgelig afhængigt af, hvornår lovforslaget bliver vedtaget.

Om det andet spørgsmål, temaet for selve afstemningen, det spørgsmål, man stiller befolkningen, må jeg sige, at det undrer mig oprigtigt, at man vil bruge megen tid på at diskutere det. Kendsgerningen er, at den stemmeseddel, hver enkelt vælger får udleveret, ikke indeholder noget tema for afstemningen. Man skal tage stilling til et ja eller et nej. Med den diskussion, der kører landet over, vil folk, vælgerne, blive bombarderet med synspunkter om, hvorvidt de nu skal stemme ja eller nej til selve temaet for kampagnen.

Jeg tror ærlig talt, det er at undervurdere befolkningen groft at tillægge det nogen større vægt, om det er »reform« eller »forhandlingsresultat« eller »pakke« eller noget andet, der bliver stillet op som spørgsmål. Kan man ikke lide ordet »reform«, så lad os snakke om et andet ord. Jeg synes, det mest mundrette er at kalde det det, det hedder i folkemunde: EF-pakken. Det er det udtryk, alle bruger, og det mener jeg er det mest mundrette og regulære. Hvis endelig der i dette ord er en, skal vi sige tendens, så er det en tendens til at understrege, at det er den konkrete pakke, afstemningen drejer sig om, intet andet.

Jeg synes, man i udvalget afslappet og med rimelighed skal diskutere dette tema. Jeg synes, det er at gøre lidt nar af vælgerne, som vi beder om at træffe en afgørelse, at gøre formuleringen af dette grundlæggende spørgsmål til en stor sag.

Hvad angår informationsvirksomhed forud for afstemningen, er jeg ikke tilhænger af, at man udsender de juridiske paragraffer, pakken består af. Jeg vil da gerne sige til hr. Ivar Nørgaard, at i 1972 udsendte vi ikke Romtraktaten til vælgerne, og det kunne der, hvis det endelig skal være, være en langt stærkere begrundelse for, da det var et langt mere vidtgående skridt. Det gjorde man altså ikke.

Jeg tror ikke, det giver en reel vejledning for vælgeren at sidde og studere disse juridiske tekster – rent bortset fra, at pakken, som den foreligger nu, ikke kan forstås, hvis ikke man har Romtraktaten ved siden af. Der henvises i pakken ustandselig til bestemmelser i Romtraktaten, og derfor er det efter min mening ikke en regulær vejledning for folk bare at udsende den juridiske tekst. Den skal selvfølgelig være frit tilgængelig overalt, hvor sådan noget kan lade sig gøre, men det har i sig selv ikke nogen særlig mening at sende den ud, lige så lidt som det havde mening at sende Romtraktaten ud i 1972.

Om der yderligere er behov for informationsvirksomhed, vil jeg gerne være med til at drøfte i udvalget. Jeg må gøre opmærksom på, at hvis der skal udsendes yderligere materiale, så er det nej, det radikale venstre siger, i hvert fald ikke dækket af de synspunkter, som er socialdemokratiets, eller dem, som er SFs, eller dem, som er VS'.

Det er en helt særlig situation, vi står i, som begrundet den vejledende folkeafstemning. Jeg kunne godt have lyst til at blande mig lidt i spørgsmålet om møbningen, men jeg kan se, at formanden beder mig om at holde inde.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er lidt svært at se den røde lampe, når man har dækket den til.

Brusvang (CD):

CD kan anbefale det af statsministeren fremsatte forslag til lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om en EF-reform (EF-pakken). Det betyder naturligvis også, at vi hermed kan acceptere den formulering, der er foreslået i lovforslaget med hensyn til det spørgsmål, der skal forelægges befolkningen, og vi kan acceptere den dato, der er foreslået.

Jeg vil godt komme med et par personlige bemærkninger. For det første, at det, jeg har sagt nu, var på partiets vegne.

Hr. Ivar Nørgaard rejste det spørgsmål: hvem vil smide os ud? Selvfølgelig er der ingen, der vil smide os ud. Det, vi frygter, det, jeg frygter, er, at hvis vi siger nej her, så bliver samarbejdet surt, det går i stå. Resultaterne bliver dårligere. Det vil sige, at det økonomisk bliver ringere for Danmark.